

РЕШЕНИЕ

№ 627

гр. София, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 24.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7492** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от Н. К. – гражданин на З., против Решение № УП-ОК11/15.07.2021 г. на интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява, заедно с адвокат Г., като: поддържа жалбата; не ангажира доказателства, извън приложените в административната преписка. Твърди се, че хомосексуалната му ориентация създава опасност от нападения в страната на произход, където се предвиждат наказания за хомосексуални действия, имало случаи на самоубийства и на принуждаване да напуснат работа.

Пълномощникът на ответника оспорва жалбата, като обръща внимание върху констатираните противоречиви твърдения, при описание на бежанската история.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото и взе предвид аргументите на страните, приема за установено от фактическа страна следното.

Процесното по делото административното производство, проведено по общия ред е приключило с оспорваното Решение № УП-ОК 11/15.07.2021 г. и е във връзка с подадена на 02.07.2021 г. молба за закрила, от Н. К. – гражданин на З., етническа принадлежност „шона“, неженен. За първи път молителят е подал молба за

международна закрила, с вх. № РД 09- 211/31.01.2020 г., но след като било установено, че притежава разрешение за временно пребиваване на територията на Република К. (№ СУ0199653, издадено на 18.02.2019 г., валидно до 31.01.2020 г.), с Решение № Д-ОК80/03.02.2020 г. интервюиращ орган, на основание чл. 67а, ал. 2, т. 1 ЗУБ е образувано производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила. С оглед на това било прекратено производството за предоставяне на международна закрила, по молбата от 31.01.2020 г. В приетата като доказателства по делото административна преписка и в оспореното решение не се съдържат данни, защо след като Р. К. на 24.02.2020 г. е уведомила, че поема отговорност за чужденеца, на основание чл. 12, ал. 4 от Регламент (ЕС) 604/2013 и прехвърлянето следва да бъде осъществено в 6-месечен срок, считано от 24.02.2020 г., чужденецът отново се е озовал в РБ.

В проведеното по процесната молба за международна закрила на 02.07.2021 г. интервю Н. К. е заявил, че: е напуснал З. легално през 2014 г. и е пристигнал в К. с туристическа виза, със срок на валидност 15 дни; получил е разрешение за пребиваване в К. понеже е започнал обучение в университета в Н., като е завършил със степен „бакалавър“; желал да продължи следването на магистратурата в България и тук да подаде молба за закрила; пристигнал у нас в края на 2019 г. легално, използвайки разрешението, издадено му от К.; по време на пребиваването в К. е посещавал Полша, Ч., Ш., Н., П., Испания и Франция, във връзка с Програма по обмяна на студенти „Е.“; не е подал молба за закрила в посочените европейски страни, включително и в К., тъй като все още е учил и е получавал финансова подкрепа от родителите си, но когато поощта била преустановена, започнал да работи в К.; че политическата система в родината му се е сменила и баща му е трябвало да се укрива, поради политическите си пристрастия; обжалвал е прехвърлянето му от българска на кипърска територия, заради лошите условия; разбрал също, че лицата с различна сексуална ориентация, подаващи молби в К. получават откази; в страната си е живял в [населено място], заедно със семейството си – родители, сестра и брат; не е членувал в политически партии или организации, но е бил симпатизант на партия М., която е либерална партия и се е борила за промяна; посещавал е митинги и събития на партията и е гласувал за нея; не е бил в армията, понеже военната служба не е задължителна. Молбата за закрила от РБ е мотивирал със сексуалната си ориентация (гей), като твърдял, че: се е определил като такъв в гимназията, където имал двама приятели (момчета), но връзката им е приключила, тъй като те са заминали да учат в различни държави: в страната си не е демонстрирал публично връзките си и сексуалната си ориентация, но според него някои хора са го подозирали - съучениците са се опитвали да го изобличат, свързвайки се с негови съседи. На поставения му въпрос, имал ли е конкретни проблеми е отговорил, че: през 2013 г. бил отстранен от училище за две седмици; две години преди да завърши гимназията е бил в пансион, където е заплашен от двама съквартиранти; намерил листата си нахвърсани и било написано „ние те изобличихме“; на абитуриентския си бал придружил момиче, с цел всичко да изглежда нормално, но „някои момчета са разбрали“ и са ги нападнали, при което възникнал бой, но не си спомня точно кои са били нападателите; не се е обръщал към властите, тъй като е незаконно да имаш дори връзки с ЛГБТИ - организации или да си привърженик на такива; в З. няма такива организации и той не е членувал; на територията на Европа е разкрил сексуалната си ориентация, а много от приятелите му в Европа, които са разбрали за това са се завърнали в З. и са

преуатановил комуникация с него; роднините му също разбрали за сексуалната му ориентация и спрели да оказват подкрепа на майка му, обвинявайки я, че е изхарчила много пари, за да прати на училище един хомосексуалист; чичо му (брат на бащата) е информирал властите през 2017 г., поради което счита, че ако се завърне го грози затвор до 30 години, според Конституцията в страната, а е възможно да бъде бит с камъни, дори до смърт. Като нововъзникнали и представени факти и обстоятелства е посочил, че: през 2020 г. е изменена Конституцията на З., като е забранено демонстрирането на публични места, на хомосексуализъм, което и преди това било незаконно.

За да отхвърли молбата за закрила ответникът е възпроизвел изложената от чужденеца бежанска история, анализирал е същата и е обосновал изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут, поради това, че: чужденецът не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата на произход; на лице са „сериозни противоречия и непоследователности в предоставената бежанска история“ (противоречията са подробно анализирани в процесното решение и Съдът ги споделя). Доказателствената стойност на представеното от чужденеца фотокопие на удостоверение, издадено на 28.05.2021 г. от Фондация „Център Н.“ е дискредитирана от интервюиращия орган с мотиви, че: в удостоверението е записано изявление на самия Н. К., че в страната му не приемат хомосексуалистите, а той е консултиран с психиатър в МВР- болница, като му е предписана терапия, а през есента на 2020 г. е лекуван в болница в [населено място], но доказателства за тези твърдения липсват.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 26.07.2021 г. жалба от пряко засегнатото лице, против връченото му на 19.07.2021 г. решение е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

Задължително условие за провеждане на ускорена процедура е наличието на основания, по смисъла на чл. 13, ал. 1 ЗУБ. Дали такива са налични, преценява съответният интервюиращ орган, като дължи да обоснове и мотивира това свое решение. Съдът приема, че Решение № УП-ОК 11/15.07.2021 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведена ускорена процедура, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, както и (в случая) различна от общоприетата сексуална ориентация. Наличието на преследване, по причина на: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в З. жалбоподателят Н. К. е бил

подложен на преследване и поради различната му сексуална ориентация. В. това негово твърдение се явява голословно и недоказано. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО](#), „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновано е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства, а историята, която е изложил, е съчинена за целта. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. Признанията на молителя и обективно установените факти, за които стана дума по – горе сочат, че причините за напускане на страната на

произход са различни от тези, регламентирани с чл. 8 и чл. 9 ЗУБ – намерение да се установи в страна от ЕС (К., а впоследствие и по на север). В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на З.. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Поради това фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Мотивирани и съответстващ на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно Н. К. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Н. К. – гражданин на З., против Решение № УП-ОК11/15.07.2021 г. на интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

Съдебното решение е окончателно, и не подлежи на касационно обжалване и на протест.

СЪДИЯ: